

[Steen Folke.]

bevillinger? Jeg tænker bl. a. på de kommuner, der er domineret af partiet venstre; man tør slet ikke tænke på de dele af landet, hvor fremskridtspartiet har indflydelse. Fremskridtspartiet har jo bl. a. slået sig op på at føre en veritabel hetz mod de sociale udgifter i almindelighed og invalidepensionister, revalidender, stofmisbrugere i særdeleshed. For dem, der er henvist til at bruge det sociale system, betyder bistandsloven større usikkerhed. De ydelser, man har ret til, kan ingen tage fra én, i modsætning til de skønsmæssige ydelser. Den individuelle, skønsmæssige behandling er også med til at underbygge den falske opfattelse, at de sociale problemer skyldes de individuelle mangler. Problemerne bliver fjernet fra den samfundsmæssige sammenhæng og afpolitiseret.

Samtidig vil bistandsloven medføre, at myndighederne får indsigt i de enkelte personers personlige forhold, og det giver mulighed for større social kontrol; praktisk for myndighederne, men ubehageligt for dem, det drejer sig om. Tendenserne til voksende kontrol og umyndiggørelse er stærke nok i forvejen.

Socialministeren vil sikkert i sit svar på forespørgslen udmale alle de herlige muligheder, bistandsloven giver for opsøgende virksomhed, forebyggende arbejde og en hjælp, der er skræddersyet til den enkeltes behov. Jeg er alvorligt bange for, at virkeligheden vil demonstrere, at det, bistandsloven først og fremmest er skræddersyet til, er sociale nedskæringer.

Socialministeren (*Eva Gredal*):

Hvis den forespørgsel, der er rettet til mig, skal forstås sådan, at spørgerne ønsker oplysning om de problemer, der opstår for brugerne af det sociale system som følge af bistandslovens ikrafttræden, kunne jeg i og for sig svare ganske kort.

Jeg kan naturligvis ikke mene, at bistandsloven i sig selv skulle volde brugerne problemer. En af grundtankerne bag bistandsloven er jo netop, at det skulle blive lettere og enklere for borgerne at få støtte til løsning af deres problemer.

Jeg vil imidlertid gerne benytte lejligheden til at komme med nogle bemærkninger til de spørgsmål, der har været fremme under debatten om bistandsloven, ikke mindst

i dagspressen, i de seneste måneder. Det kan sikkert også være nyttigt, at jeg her fra tingets talerstol prøver at rydde nogle af de misforståelser af vejen, som er kommet til udtryk den ene gang efter den anden.

Jeg bør måske først minde om, at bistandsloven kom frem efter forslag i 1972 fra socialreformkommissionen, hvor alle de daværende partier i folketinget var repræsenteret. Det har været fremme gang på gang, at loven blev planlagt i de glade 1960'ere, og at den derfor ikke er egnet til at blive ført ud i livet efter det tilbageslag, der siden er sket.

Det er ikke en betragtning, jeg kan være enig i. Den kommissionsbetænkning, der ligger til grund for bistandsloven, kom i eftersommeren 1972, og det var på et tidspunkt, da man var fuldt opmærksom på, at man ikke kunne dreje skatteskruen ret mange flere omgange, heller ikke, når formålet var en udbygning af den sociale lovgivning.

Bistandsloven er derfor blevet en ret nøgtern lov, der lægger hovedvægten på at anvende de ressourcer, der står til rådighed inden for den sociale sektor, på en måde, der gør systemet lettere tilgængeligt for brugerne og lægger vægten på en forebyggende indsats.

Er bistandsloven en nøgtern lov, der ikke er forbundet med en udgiftsekspllosion på det sociale område, så er det på den anden side forkert at betegne den som en sparelov — som nogen har gjort i den senere tid, og som også hr. Steen Folke antydede. Det vil man kunne se allerede deraf, at der i bemærkningerne omtales en merudgift på omkring 40-50 mill. kr. årlig. Størstedelen af denne udgift er knyttet til en omlægning af kontanthjælpen, som jeg vil komme ind på senere. Der er noget andet, bistandsloven heller ikke er — og nu vil jeg håbe, det hjælper, at jeg understreger det her fra denne talerstol — bistandsloven er ikke en lov, hvorved man går over fra et retsprincip til et skønsprincip. Jeg gjorde rede for dette som svar på et af de allerførste af de mange spørgsmål, der kom fra folketingets socialudvalg under behandlingen af lovforslaget, og siden har vi fra socialministeriet benyttet enhver lejlighed til at prøve at bringe denne misforståelse ud af verden.

Vi har i den danske sociallovgivning på